

“Pane Bože, prosím tě, moc tě prosím, zabij ho!”

„Zkřížila nohy do tureckého sedu, opřela si unavená záda a zavřela oči. Pomalu v mysli uvolňovala sval po svalu v celém těle, až měla pocit, že nesedí, ale že se vznáší. Do duše se jí vloudil klid. Takový klid, že se ocitla na hranici bdění a spánku. Čas se zastavil. Zasáhlo ji to jako blesk, stejně nečekaně a zákeřně, ale o to silněji. Ten nejhorší zážitek, který kdy v životě poznala, byl zpět! Neměla ani dostatek času domyslet – Bože, prosím tě, jen to ne! – a již cítila ledový stisk v týle, který ji tlačil hlouběji do židle, jako by ji uchopila nějaká ohromná neviditelná síla, a pevně ji držela. Mrazivá vlna se rychle rozlila po celých zádech, pažích a nohách až do špiček prstů.

“Hlavně dýchej, pořádně se nadechni,” opakovala si tiše a snažila se zůstat klidná, ale její dech byl rychlý a mělký. Zároveň si uvědomila, jak jasně slyší a dokonce cítí vlastní srdce, které tlouklo hlasitě a zbrkle, občas i vynechalo. Mozek se sice v panice snažil najít nějaký způsob, jak celý prožitek zastavit, ale bylo to stejně směšné jako se pokoušet silou vůle zastavit tornádo. Cesta zpět byla uzavřená. Jediná možnost byla pokračovat v celé té vířivé, bláznivé jízdě.

Krůpěje potu se nedočkavě prodraly napjatou kůží, aby se protáhly a rozlily po celém povrchu těla, a vytvořily tak neprodyšný, tenoučký ochranný obal proti okolnímu světu. Ve stejném okamžiku jí dolehl na hrud' nesnesitelný tlak, který ji donutil nejen zalapat po dechu, ale zároveň i soustředit veškerou mysl na základní funkce dýchání, dovnitř a ven, až nabyla přesvědčení, že její dech, a tím i šance na samotné přežití, záleží čistě jen na její vlastní vůli.

Poblázněné srdce bylo slyšet snad v každé molekule napjatého těla, a tlouklo tak překotně a nepravidelně, že očekávání jeho dlouhodobé výdrže nebylo reálné.

Tsunami horka a chladu se rozlévaly tělem rychleji a rychleji.

První se jí rozklepaly ruce. Následovala ramena, rty, brada, nohy. Během několika sekund se nekontrolovatelně roztrásla celá. Snažila se rychle vstát, ale bez úspěchu. Spojení mezi mozkiem a tělem bylo dočasně přerušeno. Velitel vydával zmatené rozkazy, které nikdo neposlouchal, natož aby se je snažil splnit.

“Zabije mě,” prolétlo jí hlavou.

“Musím odtud pryč! Musím jít dovnitř! Asi bych měla začít křičet!”

Okamžitě však lákavou myšlenku zavrhla. Věděla s jistotou, že ze sebe nedokáže vypravit jediný zvuk. Ne dostatečně silný, aby ji někdo slyšel. A i kdyby se jí podařilo vysoukat staženým a suchým hrdlem hlasitý výkřik, jediní lidé, kteří se nacházeli dostatečně blízko na doslech, byly děti uvnitř domu. Nemohla připustit, aby se k nim opět třeba jen přiblížil! Vydala ze sebe veškerou zbývající tělesnou i duševní sílu, až se jí podařilo se trochu nadzvednout. Pokusila se o malý krůček, ale obě nohy byly tak slabé a roztřesené, že se ani nehnuły. Po několika vysilujících pokusech se opatrně předklonila, dotkla se rukama

stěny domu před sebou, opřela se o ni, a pomalu se s hlasitým žuchnutím sesula na chladivou dlažbu.

Vyděšená nečekaným hlukem, který sama způsobila, zůstala strnulá bez dalšího pohybu, a napjatě naslouchala, zda neuslyší nějaký další zvuk. Les kolem byl však klidný a tichý. Nikdy předtím k němu necítila tak silné pouto.

“Takhle se cítí lovná zvěř,” uvědomila si.

“Slibuji, že pokud přežiji, nikdy už žádné zvíře ani nezabiju, ani nesním,” snažila se v duchu smlouvat s Bohem o další šanci.

Při myšlence na Boha se konečně začala pomalu uvolňovat. Bušení srdce zpomalilo a ztlumilo. Dech se prohloubil, z paží a nohou se vytratila napjatá křeč. Mozek ji přestal zaplavovat zmatenými myšlenkami, dokonce se jí zdálo, že má najednou hlavu úplně prázdnou. Sladká úleva, která ji náhle zalila, se až podezřele podobala úlevě po pořádném, vášnivém orgasmu, provázené jen slabým, chvějivým třasem. Pocit míru byl tak přesvědčivý, že ji začal pomalu svádět k překvapivým myšlenkám:

Možná, že by to nebylo špatné řešení, kdybych zemřela. Konečně, ten pocit, že jsem uvnitř napůl mrtvá, mám v sobě dávno...

Bylo to až neuvěřitelně lákavé, nechat se unášet do vzdáleného temna, i kdyby jen na pár minut, aby si mohla odpočinout. Po chvilce klidu určitě sebere dostatek síly, ale teď ještě ne...

Hlasité žuchnutí dole na cestě ke srubu mozek zaznamenal se zpožděním několika sekund. Její reakce byla navíc zpomalena novou vlnou studeného potu, který z jejích pórů vytryskl najednou po celém těle.

“Snad to děti uvnitř neslyšely,” zadoufala.

O zlomek vteřiny později do ní uhodil nový blesk hrůzy, strach o potomky. Mohl by jim také ublížit, možná je i zabít, kdyby měl pocit, že mu nějakým způsobem stojí v cestě.

Zasáhl ji další nával úzkosti, ale od toho předchozího se výrazně lišil. Při myšlence na děti se jí uvnitř těla uvolnily zásoby adrenalinu, které jí dodaly okamžitý, až omračující nával energie, aby mohla vyskočit na obě nohy a zaběhnout dovnitř, prásknout dveřmi a zamknout.”

Pavλίna O'Toole: Čas Robinsonů